

Iepazīsimies ar deputātu

Noslēdzot rubriku – intervija ar novada domes deputātu, domes priekšsēdētāju Andri Vaivodu (Zaļo un Zemnieku savienība).

Īsumā pastāstiet par sevi?

Nereti ir sarežģīti formulēt: “Kas es esmu?” To var gari teorētiski skaidrot, bet, manuprāt, vislabāk to pasaka spēnu dzejnieks Huans Ramons Himeness (Juan Ramón Jiménez) savās dzejas rindās:

Es neesmu es.

Es esmu tas,

Kas neredzams iet man līdzās,

Ko dažkārt apmeklēju

Un ko dažkārt aizmirstu.

Kas mierīgi klusē, kad runāju,

Kas mīļi piedod, kad ienīstu,

Kas iet tur, kur neesmu,

Un kas paliks stāvēt, kad miršu.

Un vienīgais ikkatram no mums pieejamais tiešais resurss esam mēs paši. Tās ir mūsu zināšanas un dzīves pieredze. Tas ir mūs laiks, jo cits laiks mums netiks dots. Uzskatu, ka mūsu paaudze dzīvo brīnišķīgā laikā – divos gadsimtos, dažādu ideoloģiju nomaīnā, visstraujākajā cilvēces attīstības un pārmaiņu laikā.

Esmu dzimis 1960. gadā Rožupes pagastā. Ticīgā, strādīgā un godīgā ģimenē. Ar istām saknēm – latgaliešu, Latvijas patriotu ģimenē. Savus vecākus un vecvecākus atceros kā ziņošus, dzīves pieredzes bagātus cilvēkus, kas neliedza savu padomu arī citiem. Tas dzīvē ļoti palīdz arī man. Man palīdzēja arī māsa Marija, brāļi Leons un Ēvalds. Es biju pats jaunākais.

Dzīvē man ir paveicies satikt, iemīlēt un būt kopā ar vēl vienu Mariju – savu sievu. Mums ir trīs brīnišķīgas meitas Vineta, Ieva un Ilze. Visas ir ieguvušas labu izglītību un dzīvo un strādā Latvijā. Par to mums, vecākiem, ir liels prieks.

Mūsu dzimtas cilvēki visās paaudzēs ir bijuši kārtīgi darba darītāji. Ja ko sākam, tad tā pa istam un līdz galam. Darba tikums ir jūtams pat bērnos un mazbērnos. Visās paaudzēs esam bijuši lieli tautas muzikanti, dziedātāji un dejojāji. Mūsu dzimtā ir kāzu muzikanti, baznīcas kora dalībnieki, Dziesmusvētku dalībnieki, televīzijas filmu aktieri tērpu mākslinieki, TV raidījuma „Spiets” dalībnieki, TV „Šlāgeraptauju” godalgo-tu balvu ieguvēji un pat TV raidījuma

1982. gadā tēva mājās “Vilmeniešos” nākošajā dienā pēc kāzām kopā ar draugiem

”Balss pavēlnieks” uzvarētāja.

Es 1975. gadā absolvēju Sīļu astoņgadīgo skolu (šobrīd Rožupes pamatskola). 1979. gadā pabeidzu Višķu lauksaimniecības tehnikuma Mehanizācijas nodaļu.

Kad manam labākajam draugam Aigaram, ar kuru kopā bijām uzauguši, bija jāsāk iet skolā, es savai mammai uzstāju, ka arī es iešu skolā. Kaut gan es nebiju gatavojies un neko nepratu, mamma piekāpās. Līdz Jaunajam gadam mani nerakstīja klases žurnālā, bet pēc tam audzinātāja atzina: „Nu kaut kā jau viņš tur mācās, lai jau iet.” Tā esmu bijis jaunākais klasē, jaunākais

1974. gadā ar klases biedriem un draugiem spēlējot hokeju uz lauka

kursā un pat jaunākais daudzviet dzīvē.

Atceros, ka pirmo naudu nopelnīju strādājot uz zirga siena kašamās mašīnas dzimtajā kolhozā. Biju beidzis piekto klasi un vēl biju tik mazs, ka pedāļus sēdus aizsniegt nevarēju, un no rīta zirgu iejūdzā tētis. Visi pārējie puīši bija vecāki, tāpēc palīdzēja. Nākošās vasaras darbs bija graudu kaltēs, bet pēc septiņtās klases jau biju graudu kombainiera palīgs vecākajam brālim Leonam. Jau sešpadsmit gadu vecumā sešus mēnešus nostrādāju uz traktora. Pēc gada kā Rožupes kolhoza stipendiātam ražošanas praksē man uzticēja graudu kombainu, kaut gan prakses atskaitē to pat nedrīkstēju rakstīt un bija jānorāda, ka strādāju par kombainiera palīgu. Biju pats jaunākais kombainieris ne tikai kolhozā, bet noteikti arī rajonā un, iespējams, pat Latvijā. Dzīvē vienmēr es esmu centies panākt savu, un pārsvarā man tas ir izdevies.

No 1979. līdz 1981. gadam tiku iesaukts dienestā Padomju armijā. Dienesta vieta atradās Maskavā. Tajā laikā notika Maskavas Olimpiskās spēles, kuras boikotēja ASV, un sākās karš Afganistānā. Afganistānā krita arī daudzi kareivji, ar kuriem kopā pusgadu mācījies komandējošā sastāvā skolā, tāpēc biju tuvu tam visam. Pēc Latvijas valsts neatkarības atgūšanas, kad Krievija uzsāka karu Čečenijā, bija gandarījums par to, ka mūsu Latvijas puīšiem tur galvas vairs nebija jānoliek, un mūsu Māmuļām savi dēli vairs nebija jāapglabā „cinka” zārkos. Tāpēc bija vērts aktīvi iestāties par brīvu Latviju un aktīvi piedalīties mūsu dzimtenes atjaunošanā – piedalīties Tautas frontē, Rīgā barikādēs, no pirmās dienas iestāties atjaunotajā Zemessardzē. Man kā kareivim bija svarīgi atteikties no Padomju armijā dotā zvēresta un pieņemt Latvijas Zemessardzes kareivja svinīgo zvērestu. Arī šobrīd es esmu Zemessargs. Tas bija ļoti atbildīgs, nopietns un arī interesants laiks. Atceros, kā piedalījāties ceļu patrulēšanā un kopā ar tā laika miliciju uz autoceļiem naktī pārbaudījām mašīnas. Pārmaiņu laiku izmantoja arī daudzi negodīgi cilvēki un grupējumi. Bija jāaizstāv cilvēku manta, īpašumi un pat cilvēku dzīvība. Šiem uzdevumiem ļoti noderēja dienesta

laikā iegūtās zināšanas un pieredze. Tas bija ļoti saspringts un emocionāls laiks. Arī politiski tas bija ļoti svarīgs vēstures posms, jo valsts neatkarība bija jāstiprina gan valstī kopumā, gan uz vietas pašvaldībās.

Pēc armijas darba gaitas turpināju kā autovadītājs, darba aizsardzības inženieris, saimniecības daļas vadītājs, iecirkņa mehāniķis. Tiklīdz bija iespējams iegūt zemi īpašumā un sākt lauksaimniecisko darbību dzimtajā novadā, nodibināju zemnieku saimniecību „Ievas”.

2009. gadā Daugavpils Universitātē Humanitārās fakultātes vēstures katedrā ieguvu augstāko izglītību.

Kāpēc nolēmāt piedalīties vēlēšanās?

Man bija 28 gadi, kad pirmo reizi piedalījies vēlēšanās. Bija jāaizstāv sava ideja, mūsu vecāku un vecvecāku sapnis: atgūt Latviju, atjaunot brīvu un neatkarīgu valsti. Atgūtā Latvija bija jāaizsargā un jānostiprina, jāatjauno un jābūvē. No tā brīža es esmu deputāts. Pa šiem gadiem esmu bijis Rožupes pagasta priekšsēdētāja vietnieks, Līvānu novada domes priekšsēdētājs, Preiļu rajona priekšsēdētājs, Latgales attīstības un plānošanas reģiona priekšsēdētājs. Tie ir trīsdesmit gadi kopā ar valsti un sabiedrību. Protams, kopā arī ar savējiem – savu ģimeni, saviem draugiem un kolēģiem, saviem cīņu biedriem, savu komandu. Man ir paveicies satikt tik daudzus brīnišķīgus cilvēkus, no kuriem tik daudz esmu mācījies. Uzskatu, ka esmu bagāts, jo cilvēki, ko tu spēj pulcēt sev apkārt, ir tā īstā bagātība. Tas ir spēks un cieņa tavām spējām un veiksmē ilgtermiņā.

Kādas rakstura īpašības Jums piemīt? Kāds ir Jūsu dzīves moto?

Cīnīties, aizstāvēt, nepadoties, pierādīt un novest lietas un darbus līdz rezultātam. Daudz prasīt no sevis un citiem. Es noteikti esmu cīnītājs. Man palīdz lielā dzīves pieredze, iegūtās zināšanas, intuīcija, situācijas analīze un vērtējums. Es labi pazīstu cilvēkus, jo gan drīz visu savu darba mūžu esmu bijis vadītājs. Spēju uz klausīt citus. Es cenšos visu plānot daudzus gadus uz priekšu. Patīk analizēt un paskatīties uz lietām no malas. Pēc paveiktā vienmēr nepieciešams arī izanalizēt rezultātus.

Saglabāt līdzsvaru, *nepārsālīt*, būt vajadzīgam citiem, izmantot šo laiku, kuru tu dzīvo, neaizvainot citus, būt godīgam un paveikt kaut ko vērtīgu, ko atstāt pēc sevis. Šie ir tie uzdevumi, kas veido manu dzīves moto.

Kādi ir jūsu vaļasprieki?

Kādreiz patika lasīt grāmatas. Ja bija laba grāmata, tad varēju lasīt visu nakti vai pat paslepus lekciju laikā. Patīk vēsture. Skolā un tehnikumā patika futbols, volejbols, slēpošana, svarcelšana, galda teniss un hokejs. Trīs gadus profesionāli trenējos velosportā. Tagad interesējos un jūtu līdzīgu mūsu sportistiem, sporta klubiem un Latvijas izlasēm. Pēdējos gadus aizrauj lielais teniss – tad no televizora mani neviens nevar atraut. Patīk gatavot ēst. Patīk vienatnē sēpot un zvejot. Patīk būt mežā un vienkārši atpūsties dabā.

Kuras ir tās jomas novadā, kurām Jūs, būdams deputāts, gribētu īpaši pievērsties?

Līvānu attīstību vērtē mūsu iedzīvotāji, mūsu novada viesi. Uzskatu, ka visas jomas ir vienlīdz svarīgas. Līvānu novadā ir izdarīts ļoti daudz, un,

1976. gadā Groznijā (Čečenija). 700 Latvijas studentu celtniecības vienības sastāvā strādāju augļu un dārzu novākšanā

manuprāt, paveikts ir pat neiespējams. Arī salīdzinot ar citu pašvaldību izaugsmi, paveikts ir tiešām daudz. Investētie līdzekļi nes maksimālo atdevi. Ir izdevies izveidot labu profesionāļu komandu. Visas iestādes un uzņēmumi spēj mūsu iedzīvotājiem sniegt pakalpojumus labā līmenī. Tomēr, tāpat kā jebkurā saimniecībā, arī novadā vienmēr pastāvēs jomas, kur nepieciešami uzlabojumi. Pēdējos gados īpaši strādājam pie tā, lai pakalpojumu klāsts un līmenis vēl vairāk tiktu uzlabots. Uz to šobrīd tiek koncentrēta liela daļa domes darba.

Arī prasības no mūsu iedzīvotājiem pieaug, un tās ir pamatotas, jo mūsu cilvēkiem, kas godprātīgi strādā, vēl mācās vai ir jau pelnītā atpūtā, tiem, kas godprātīgi pilda savus pilsoņa pienākumus pret valsti un sabiedrību, ir tiesības dzīvot labāk.

Darāmā ir ļoti daudz, jo mēs labi pārzinām šīs vajadzības. Ieceru un projektu ir daudz – pat daudzus gadus uz priekšu, bet mēs zinām arī Līvānu novada iespējas, kas liek atbildīgi un apdomīgi plānot. Nesasteidzot un pārdomāti ir jāvirzās uz priekšu. Es esmu pārliecināts, ka mums visiem kopā, palīdzot, izprotot un atbalstot vienu otru, tas izdosies. Mēs esam stipri un to paveiksim, lai mūsu novads būs labākā vieta, kur dzīvot.

Ar ko Jūs lepojaties Līvānu novadā?

Visvairāk Līvānu novadā es lepojos ar cilvēkiem. Mūsu cilvēki ir īpaši. Tā mums ir vislielākā vērtība, jo bez cilvēkiem nebūs Līvānu novada, nebūs Latgales, nebūs Latvijas. Mūsu uzņēmēji, skolēni, studenti, mūziķi, mākslinieki, sportisti un daudzi citi sava darba profesionāli - jūsu panākumi godam nes Līvānu novada vārdu Latvijā un tālu plašajā pasaulē. Paldies jums!

Tuvojas Ziemassvētki, kas atgādina par kristīgajām vērtībām, kas liek piebremzēt ikdienas steigā, kas atver cilvēku sirdis un prātus. Šis ir īpašs laiks, kad izlīgt un piedot, kad pateikt labu vārdu un uzmundrināt, kad palīdzēt līdzcilvēkiem.

Lai mierīgi un gaiši Ziemassvētki ikvienā ģimenē! Lai Jaunais gads nes spēku visiem būt labākiem un sasniegt vairāk!

Pēc vecākās meitas Vinetas Rīgas Tehniskās universitātes izlaiduma 2010. gadā

Foto no A. Vaivoda privātā arhīva